

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-670/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Stjepana Domankušić, OIB: 38596351489, iz Slobodnice, Ulica Hrvatskih branitelja 45, zastupan po punomoćniku Andreju Garić, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d. Zagreb, OIB 14036333877, Slavenska avenija 6, Zagreb, zastupana po punomoćniku Iris Šanjug, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 21. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja Andreja Garića, odvjetnika, i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl.7. st.1. Ugovora o namjenskom kreditu br. 5140030250-26000060584/2006, sklopljenog dana 10.10.2006. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a premda Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% (jedan zarez pedeset posto) jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, OIB 14036333877, Slavenska avenija 6, Zagreb, da tužitelju Stjepanu Domankušić, OIB: 38596351489, iz Slobodnice, Ulica Hrvatskih branitelja 45, u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 221,46 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 14. listopada 2006. po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 258,19 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa dijelom zatraženih troškova postupka u iznosu od 19,91 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj uvodno u tužbi navodi da je tuženik pravni slijednik Slavonske banke d.d, odnosno Hypo Alpe-Adria- Bank d.d.

1.1. Navodi da su 10.10.2006. tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030250-26000060584/2006, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 15.000,00 eura prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, na rok otplate u trajanju od 10 godina, sve kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti.

1.2. Ističe da je navedenim ugovorom u članku 7. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,50 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita, tako da je temeljem navedene odredbe tuženik prilikom isplate kredita 13.10.2006. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 1.668,57 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije iznosi 221,46 eura.

1.3. Navodi da se o ugovornoj odredbi za ulaznu naknadu nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i

obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetne te ne proizvodi pravni učinak.

1.4. Zaključno tužitelj navodi da s obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Traži od suda u postupku utvrditi ništetnost odredbi o ulaznoj naknadi i povrat stečenog bez osnove temeljem ništetne ugovorne odredbe.

2. Tuženik se u odgovor na tužbu protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti.

2.1. Ističe kako visine i datum naplaćene naknade ne osporava.

2.2. Prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora, iz razloga što se tužbenim zahtjevom potražuje iznos od ukupno 221,46 eura a tužitelj je odredio vrijednost spora u iznosu od 1.548,46 eura.

2.3. Ističe prigovor zastare iz razloga što je tužba podnesena dana 24. listopada 2025. te kako se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina, znači da za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 24. listopada 2020. nastupila je zastara potraživanja. Navodi da rok od 5 godina već predstavlja primjeren i razuman rok u kojem oštećena strana ima mogućnosti poduzeti odgovarajuće pravne radnje kojima se prekida zastara. Tužitelj, u slučaju da je bio izložen nepoštenim i nepravičnim odredbama ugovora o kreditu, tada je od trenutka tih događaja imao punih 5 godina poduzeti odgovarajuće mjere. Primjena zastarnih rokova pronalazi opravdanje u primjeni načela pravne sigurnosti, kako je to potvrđeno brojnim Suda EU. Smatra neosnovanim u potpunosti i pravno shvaćanje Vrhovnog suda, poslovni broj: Su-IV-47/2020 od 30.1.2020. u kojem se navodi kako zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, jer Vrhovni sud nije zakonodavac koji donosi i kreira zakonske odredbe te ne može popunjavati nepostojeće zakonske odredbe shvaćanjima koje dovode u pitanje pravnu sigurnost u ugovornom pravu.

2.4. Navodi da tužba ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Slijedom navedenog, po procesnim pravilima o teretu dokaza, da dokazi moraju biti predloženi, da dokazi moraju biti adekvatni, te da se iz sadržaja tih dokaza može sa sigurnošću utvrditi sporna činjenica, u konkretnom slučaju sud treba odbiti tužbeni zahtjev, jer tužitelj nije predložio adekvatne dokaze iz kojih bi se sigurnošću mogla utvrditi osnovanost i visina tužbenog zahtjeva.

2.5. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Na okolnost pregovaranja i postojanja prave i ozbiljne volje predlaže saslušanje javnog bilježnika pred kojim je sklopljen Ugovor o kreditu. Sporna ugovorna odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, stoga nije dopušteno ocjenjivati njihovu nepoštenost. Tužitelj je u odnosu

na svaku ugovornu odredbu imao stvarnu mogućnost utjecati na njezin sadržaj odnosno pregovarati o istoj, kao što je imao obvezu i pravo prije sklapanja ugovora o kreditu detaljno proučiti sve odredbe ugovora.

2.6. Navodi da ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja. Tuženik kao kreditor nije ovlašten samostalno određivati sastojke ugovora, već je vezan pozitivnim zakonskim propisima i voljom korisnika kredita. Osim toga, članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave.

2.7. Tuženik na okolnost da se radi o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za obradu zahtjeva, smatra da je potrebno utvrditi dvije stvari, i to procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere, koji uvjeti se moraju kumulativno ostvariti da bi se radilo o ništetnoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi. Naime, sama ugovorna odredba o ulaznoj naknadi je dopuštena i sama po sebi ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

2.8. Zaključno tuženik navodi da kako je konkretna ugovorna odredba u skladu s prisilnom propisom, tada važećim Zakonom o bankama, tužbu smatra neosnovanom. Osporava i zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrsnu sankciju u vidu plaćanja kamata.

3. U nastavku postupka stranke su u bitnome ostale kod svojih prvotnih navoda.

4. Tužitelj se u podnesku od 8. prosinca 2025. očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu i istakao da vezano uz prigovor zastare tužiteljevog potraživanja da je VSRH svojim pravnim shvaćanjem Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. potvrdio kako tužiteljevo potraživanje nije u zastari, a da na to ukazuje i priopćenje navedenoga objavljeno na web stranici VSRH dana 28. travnja 2021. u kojemu se obavještava da je SUD EU u presudi C-485/19 od 22. travnja 2021. zauzeo identično stajalište kao i VSRH, a prema kojemu se: zastara restitucijskog zahtjeva kod potrošačkih ugovora u slučaju ništetnosti računa od takovog utvrđenja, a ne od izvršnog plaćanja.

4.1. Nadalje tužitelj ukazuje kako ciljevi Direktive vijeća Europske zajednice 93/13/EEZ od 5.4.1993.g. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima nisu implementirani isključivo u Zakon o zaštiti potrošača već i u odredbe članka 295. i

296. ZOO-a i to, radi ostvarenja zaštite jednakosti prava šireg kruga sudionika obveznopравnih odnosa (čl.16. ZOO-a) u ugovarnju općih uvjeta ugovora. Sukladno čl. 295. ZOO-a, Opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) obrascu ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Prema odredbi čl. 296. ZOO-a, ništetne su odredbe općih uvjeta ugovora koje protivno načelu savjesnosti i poštenja prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

4.2. Tužitelj ukazuje kako je analizom predmetnog Ugovora o kreditu razvidno je da je tekst istoga sastavljen u banci (od strane tuženika), potpisan i predan klijentu (tužitelju) radi solemnizacije ugovora, kako je isti formularni, tipski ugovor koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno kako je istim bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora. U konkretnom slučaju se nije pojedinačno pregovaralo o odredbi o troškovima tzv ulazne naknade niti je tužitelj na bilo koji način uopće mogao individualno pregovarati o takovim odredbama obzirom da su iste bile unaprijed formulirane od strane tuženika pa tužitelj nije imao niti mogućnost utjecaja na njihov sadržaj.

4.3. U odnosu na (ne)transparentnost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi ističe da s obzirom da se sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluga (osobito u vidu razine obaviještenosti), po stavu Suda EU zahtjev jasnog i razumljivog teksta iz čl. 5 Direktive ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita za potrošača, već i da: sukladno točki 67. Poziva se na presude Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16.7.2020. u kojima se navodi: "ugovor transparentno opisuje konkretan način funkcioniranja mehanizma na koji se ista odnosi kao i odnos između tog mehanizma i onoga predviđenog drugim odredbama" i to tako da- potrošač na temelju preciznih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze."

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 7.savak 1. Ugovora o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-26000060584/2006 sklopljenog 10. listopada 2006. između tužitelja i prednika tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a premda Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% (jedan zarez pedeset posto) jednokratno, unaprijed.“ i s tim u svezi isplata stečenog bez osnove temeljem navedene ništetne odredbe.

6. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 10. listopada 2006. tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika Slavonska banka d.d. Podružnica Slavonski Brod, zaključili Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-26000060584/2006, prema kojem je prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 15.000,00 eura

protuvrijednosti u HRK prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita (članak 2.), koji kredit je tužitelj bio u obvezi otplatiti u roku od 10 godina (članak 3.1.),

-da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u skladu s Odlukom o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed (članak 7.1.),

- da je kredit odobren kao stambeni kredit za adaptaciju kuće (članak 2.),

- da je naknada naplaćena 13. listopada 2006. iz realiziranog kredita, u iznosu od 1.668,57 HRK,

7. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita, sadržane u članku 7. stavak 1. Ugovora o kreditu, ništetna. Sporno je da li tužitelj ima status potrošača i sporno je da li je nastupila zastara potraživanja.

8. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-26000060584/2006 od 10. listopada 2006. (str. 7-13 spisa), u podnesak tužitelja od 20. listopada 2025. (str. 6 spisa), u potvrdu tuženika (str. 4 spisa), u pregled prometa za klijenta (str. 24 spisa), u izvod iz sudskog registra (str. 15-16 spisa), u Odluku o naknadama u poslovanju sa stanovništvom od 9. siječnja 2006. (str. 33-35 spisa), te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja.

9. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

10. Vezano uz istaknuti prigovor neosnovano postavljene vrijednosti predmeta spora ističe se da je prigovor tuženika osnovan. Člankom 19. Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) predviđeno je da u parnicama u kojim je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili ne postojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili neistinitost neke isprave, da se kao vrijednost predmeta spora uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Člankom 35. ZPP je predviđeno da kada je za utvrđivanje stvarne nadležnosti, sastav suda, prava na izjavljivanje revizije i u drugim slučajevima predviđenim u ovom Zakonu mjerodavna vrijednost predmeta spora, kao vrijednost predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj Rev-374/2013 od 6. prosinca 2017. dao je pravno tumačenje ovakve situacije na način da kad je deklaratorni zahtjev istaknut uz zahtjev na činidbu, isti treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje, te se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Slijedom navedenog sud je kao vrijednost predmeta spora u ovom postupku odredio prema kondemnatornom zahtjevu kao zbroju zatraženih iznosa stečenog brz osnove, ukupno 221,46 eura.

11. Saslušan pred sudom tužitelj je iskazao da se sjeća da je u 2006. realizirao predmetni kredit u svrhu adaptacije obiteljske kuće koja mu je služila isključivo za privatne potrebe i u vrijeme kredita da nije na sebi imao nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu, te da je radio kao vozač u trgovačkom društvu. Naveo je da je kredit realizirao nakon razgovora u banci tuženika kojom prilikom nije bilo govora o ničemu osim o visini kredita i periodu otplate, odnosno razgovor se svodio na potrebnu dokumentaciju za realizaciju kredita. Tvrdi da nije bilo govora o nikakvoj naknadi za koju nije niti znao da će banka nešto ustegnuti, te da mu nije pojašnjeno za što će se navedena naknada utrošiti. Kada je dostavio potrebnu dokumentaciju koju je banka tražila tada mu je nakon nekog vremena samo javljeno da dođe potpisati ugovor koji ga je čekao unaprijed sačinjen i nije mogao pregovarati niti dogovarati o bilo kojoj ugovornoj odredbi. Ugovor je bio po principu uzmi ili ostavi. Kredit je u međuvremenu u cijelosti otplatio od svojih prihoda, a istakao je da nije primijetio da je banka nešto ustegnula za naknadu prilikom doznačavanja odobrenog kredita, vjerojatno zbog toga što o tome uopće nisu razgovarali niti je bio upozoren.

12. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit realizirao za osobne potrebe, za adaptaciju stambenog objekta, kako je to i navedeno u ugovoru o kreditu. Uvažavajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati.

13. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužitelj u predmetnom ugovornom odnosu imao status potrošača.

14. Pročitano materijalnu dokumentaciju sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužitelja koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornoj ugovornoj odredbi o naknadi nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužitelja istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz uvjete za realizaciju kredita, da mu nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogao utjecati na njezinu visinu i da je odredba o naknadi bila predviđena u osnovu i visini na unaprijed sačinjenom ugovoru.

15. Nadalje, ovaj sud smatra da je sporna odredba čl. 7. stavak 1. Ugovora o kreditu ništetna u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP), te i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO).

16. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu

potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

17. Tuženik nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužitelja, valjano upozorio i upoznao s odredbama o ugovornim naknadama, niti mu je pojašnjeno kako se iste formiraju i koji troškovi su njima obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovornih naknada u naznačenoj visini.

18. Na ove okolnosti tuženik je predložio uvid u Odluku o naknadama u poslovanju sa stanovništvom od 9. siječnja 2006. (str. 33-35 spisa) koji dokaz ovaj sud nije prihvatio kao relevantan za donošenje odluke o glavnoj stvari. Ovo iz razloga što se radi o internoj odluci tuženika kojom se reguliraju pojedine visine naknada za usluge banke što nije niti sporno u ovom postupku. Ne osporava se da je banka imala odluku temeljem koje je mogla naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini kao u ugovoru. Sporno je što o istoj odredbi nije pregovarano sa strankom i što mu nije pojašnjeno čime banka opravdava ustezanje iznosa naknade.

19. Nadalje, Vezano uz navod tuženika da je navedeni ugovor solemniziran kod javnog bilježnika ističe se da javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu potrošaču nije mogao objasniti ništa o ulaznoj naknadi, njezinoj namjeni a čak niti o visini, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom pravu. Sve navedeno proizlazi iz pravnog shvaćanja iz odluke Ustavnog suda RH broj U-III-4223/2021 od 1. prosinca 2021. prema kojem se saslušanjem javnog bilježnika ne može utvrđivati obaviještenost potrošača prije sklapanja ugovora.

20. Tužitelj je sadržajem ugovora bio informiran o obvezi plaćanja predmetnih naknada ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje istih naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Tužitelj je prije sklapanja ugovora imao informaciju o obvezi plaćanja naknade i mogao je razumno izvesti zaključak o visini ulazne naknade ali ne i njenoj krajnjoj svrsi.

21. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno

ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

22. Pojedine direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

23. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

24. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužitelja utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade kredita i tužitelju kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz naknade (konkretno usluge, materijalnih troškova i dr.).

25. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužitelj kao potrošač bio u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužitelj je umirovljenik, tako da nije imao financijskih znanja kao tuženik, niti je mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

26. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovornih odredaba o naknadama. Naime, odredbe čl. 7. st.1. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknada prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

27. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i

prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njihovog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Iz iskaza tužitelja je nesporno da je za visine naknade doznao naknadno, da na istu nije mogao utjecati jer je kredit mogao realizirati samo pod tim uvjetima koje je nametnula banka.

28. Iz iskaza tužitelja proizlazi da nije imao nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer mu je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imao mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvatanjem predmetne ugovorne odredbe tužitelj bi bio onemogućen u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

29. Kako se o odredbama o plaćanju naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita), sud je odlučio kao pod I. izreke presude.

30. Tuženik nije osporavao visinu postavljenog tužbenog zahtjeva koji se temelji na potvrdi tuženika (str. 4 spisa) iz koje je nepobitno da je ulazna naknada naplaćena 13. listopada 2006. iz realiziranog kredita, u iznosu od 1.668,57 HRK, sada 221,46 eura.

31. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

32. Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud nije cijenio osnovanim.

33. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatroni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ugovorne odredbe članka 7.

Ugovora o kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo, i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev- 2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravno shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

34. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

35. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužitelju dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

36. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 278,10 eura. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 50,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištu 21.4.2026. u iznosu od 50,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude 25,00 eura (Tbr. 9/3 Tarife) i trošak sastava podnesaka od 21.4.2026. kao očitovanja na odgovor na tužbu u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife) i troška sastava zahtjeva za dostavom podatka od tuženika u iznosu od 50,00 eura ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 225,00 eura. Tužitelju su priznati troškovi pristojbi na tužbu i presudu (26,55 i 6,64 eura) ili ukupni troškovi postupka u visini od 258,19 eura.

37. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod III. izreke presude.

38. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

39. Tužitelj je odbijen sa dijelom troškova postupka u visini od 19,91 eura na ime više zatražene pristojbe za presudu, koja je obračunata i priznata u skladu s vrijednosti spora.

40. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod IV. Izreke presude.

Slavonski Brod, 27. svibnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Andrej Garić, Slavonski Brod,
2. OD Ćurković i Šanjug, Zagreb.

Broj zapisa: **9-30888-9d958**

Kontrolni broj: **0065d-89db7-1a831**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Jadranka Babić Milberg, O=OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.